

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 52 - декември 2007

“Па и тварите с нетърпение очакват прославянето на синовете Божии, защото тварите се покориха на суетата не доброволно, а по волята на Оногова, Който ги покори, с надежда, че и самите твари ще бъдат освободени от робството на тлението при славното освобождение на синовете Божии. Защото знаем, че всички твари заедно стенат и се мъчат досега; и не само те, но и ние сами, които имаме начатъците на Духа, и ние сами стенем в себе си, очаквайки осиноwienie - изкупване на нашето тяло. Защото нашето спасение е в надежда.” (Рим 8,20-24)

Разговор с Мария и Йосиф

Като отворим Библията много са образите, които са описани, но са малко със скромността, с която Евангелието ни представя Мария и Йосиф... Тогава да се опитаме да влезем в нейната малка и бедна къща и в неговата работилница малко преди посещението на ангела, което щеше да промени живота им...

чук, чук! Може ли?

- ◆ Заповядайте! Вратата е отворена, влизайте!

Здравей Мария, ние сме една група младежи, горе долу на твоята възраст и бихме искали да те опознаем по-добре. Веднага си ни приела. В наше време преди да позволиш на някого да влезе вкъщи, знаеш ли колко въпроси се задават?

- ◆ Добре дошли! Много ми е приятно, вашето посещение. Достатъчно ми беше да ви погледна, за да разбера, че не искате да направите нищо лошо.

Можем ли да ти зададем няколко въпроса?

- ◆ Не съм учила много, но ако не са много трудни въпроси ще мога да ви бъда полезна!

Не, спокойно! Ние искаме да узнаем повече за тебе!

- ◆ Какво да ви кажа, Мария се казвам, дъщеря съм на Ана и Йоаким, двама чудесни души, които се жертват за мене. Аз съм също на вашата възраст и живея в Назарет.

Каква искаш да станеш, когато пораснеш?

- ◆ Хм! Имам няколко идеи! Сънувам един нормален и щастлив живот, но също така ще приема и трудностите, с които ще се срещна. За мене вече е време да мисля за годеник. Моят баща ме обеща на един човек, който се казва Йосиф. Моят живот ще бъде с него. Той има работилница и е дърводелец. И много е добър, знаете ли?!

Тогава и ти имаш своите планове и сънища! И ти си правиш планове като нас, не сме толкова различни, дори ние да се обличаме в джинси, а ти в тази туника!

чук, чук

Ден е за посещения! (*Архангелът Гавраил влиза в дома*)

Радвай се, благодатна! Господ е с тебе; благословена си ти между жените. не бой се, Мария, понеже ти намери благодат у Бога; и ето, ти ще заченеш в утробата си, ще родиш Син и ще Го наречеш с името Исус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния; и ще Му даде Господ Бог престола на отца Му Давида; и ще царува над дома Иаковов довеки, и царството Му не ще има край.

◆ Как ще бъде това, когато аз мъж не познавам?

Дух Светий ще слезе върху ти, и силата на Всевишния ще те осени; затова и Светото, Което ще се роди от тебе, ще се нарече Син Божий. Ето и Елисавета, твоя сродница, наричана неплодна, и тя зачена син в старините си, и е вече в шестия месец; защото у Бога няма да остане безсилна ни една дума.

◆ Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти.

Марио, Марио, как си? Сънувахме ли или наистина той беше Гавраил, ангелът пратен от Бога? Но какво искаше от тебе?

◆ Приятели, чухте ли неговите думи? Той ме нарече “пълна с благодат”, и ми каза, че не трябва да се боя, защото Господ е с мене и после прибави, че ще имам дете със съдействието на Светия Дух, че ще го нарека Исус и че ще бъде Син Божий!

И ти се съгласи, без да му задаваш въпроси? Луда ли си? Не помисли ли за това, което ще стане? Можеше да поискаш малко време, да се опиташ да разбереш, дори да откажеш! Много си наивна да се доверяваш така със затворени очи...

◆ Сигурно, можех! Той не ме задължи с нищо. Бог ни остава винаги свободни и не ни кара да правим нещо насила. Той само ми каза да се доверя на Него и аз го направих! Аз не разбирам добре как ще бъде възможно това, нито зная, какво ще стане с мене. Какво мислите, че съм се страхувала, съмнявала, поколебала? Да, може би беше

така, и Архангела Гавраил го усети... затова ми каза “Не бой се Марио!”. Кой знае каква физиономия съм била направила!!

А твоите планове? А твоят живот с Йосиф? Какво ще кажат хората?

- ◆ Приятели! Господ вече е влязъл в моя живот и аз се чувствам щастлива! Това, което ще ми се случи не е възможно на никоя друга жена! Но за Бог това е възможно. Каза го Гавраил: “нищо не е невъзможно за Бога”. Аз реших, да се доверя не на моите малки сили, но да се доверя на Бога и на силите, които Той ще ми дари. Господ ще ми помогне, а с Йосиф и хората винаги ще има за какво да говоря!

Той не може сега да ме изостави, помните ли: “Господ е с тебе!” така е, Той е с мене и с всички онези, които избират да се доверяват на Него, да вярват в Него. Бог никога не забравя чедата Си. И освен това... моите планове!!! Можем да бъдем щастливи само, ако приемем да изпълним Божията воля, и това сега е моя план!

Марио, ти си едно момиченце, но твоето сърце е голямо. Сега, като те познаваме по-добре разбираме, че Бог е избрал точния човек, за да стане майка на Неговия Син. Ти си специална, ти си имала смелост и смирение, които не са за всички!

Ако си представим, че сме в нашата стая с пусната стерео музика, докато пишем домашното си и дойде някой, който да ни каже, че е ангел пратен от Бога и да ни каже, че ще станем родители на Исус...

Какво ще направим? Как ли ще реагираме?

Кой от нас ще бъде готов да се откаже от всичките си планове, от сигурността си и удобствата, за да отговори веднага - да?

- ◆ Започва с мене и за вас, ако искате, приключение на вярата. Пътят ще бъде дълъг и понякога мъчителен. Вярата няма да ни пази от неувереността, от моментите на мрака, но Господ ще ни помага да продължим след Него и

полека-лека ще ни покаже плановете Си, които има за нас!

Сега аз ще отида в работилницата на Свети Йосиф...

Скъпи Свети Йосиф,

Извинявай, ако се възползвам от твоето гостоприемство и да постоя тука в твоята работилница за кратко време, за да побъбря с тебе. Не искам да ти губя времето. Виждам, че си много зает... тогава, ти продължавай да работиш с твоите дъски, докато аз, седнал тука на тази пейка, ще споделя с теб моите мисли. Не се притеснявай дори да ми отговаряш. Зная, преди всичко, че ти си човек на тишината, и предпочиташ делата да говорят повече, отколкото думите.

Кажи ми, Йосифе, кога се запозна с Мария? Може би в една пролетна сутрин, докато тя се връщаше от чешмата в селото с кана на главата и с ръка на кръста? Или може би в един съботен ден? Или в някой летен следобед? Или когато тя си размени с тебе една усмивка и те помилва за първи път по главата?

Ти се влюби в нея, в твоята годеница, малко по-голяма от едно момиченце! Кой знае колко мечти имахте: щяхте да можете да живеете завинаги щастливи, ти щеше да се грижиш за нея за всичките й нужди, като един старателен съпруг. Щяхте да живеете от твоята работа като дърводелец, щяхте да имате с времето много деца. В края на краищата мислехте да изградите едно хубаво семейство! Обаче...

Мария един ден ти взе ръката в своята и, докато сърцето ти биеше силно, тя ти разказваше под едно небе пълно със звезди, една велика тайна. Само ти можеше да я разбереш. Тя започна да говори за Бога... за един ангел пратен от Господа... за една тайна скрита от вековете и сега скрита в утробата й... за един план по-голям от цялата вселена и по-висок от небето.

Сигурно се срути целия свят над тебе, така ли беше? всичките твои планове за един живот се сринаха в един миг!

Тогава ли беше, когато притискайки силно ръката й към твоето

сърце, си й казал, треперейки: “За тебе съм готов да се откажа от всичките си планове. Искам да споделя с тебе твоите планове, Марио! Позволи ми да остана с тебе!”. Тя ти отговори с “да”.

Йосифе, знаеш ли какво мисля? Мисля, че ти си имал по-голяма смелост да споделяш с Мария нейния план, отколкото за нея да сподели плана на Господа. Тя заложи всичко на всемогъществото на Създателя. Ти заложи всичко на крехкостта на една твар. Тя е имала повече Вяра, но ти си имал повече Надежда: Любовта направи останалото в тебе и в нея.

Йосифе, твоят живот стана дар...

един дар така свободен, че всичките бащинства заедно не могат да превишават твоето бащинство, за да бъдеш правилно наричан “баща на Исус”;

Един дар така радикален, че въпреки опазвайки девствеността на Мария, станахте една плът повече, отколкото са една плът съпрузите във върховния момент на любовта. Ти не изискваш нищо, дори от Бога. И това не заради гордост, но заради ангажираността на любовта. Даваш всичко безвъзмездно! Затова ще бъдеш един добър баща, и това е сигурно!

*Джотто:
Венчавка между
Блажена Дева Мария
и Свети Йосиф*

Мир на този дом и на обитателите му

През трите години преди Големия юбилей празнуван в 2000г във всички епархии по целия свят, различни дейности помагаша да се приготвим за това събитие. И в Епархията в Рим, където епископът е самият Папа, се организира една мисия дълга три години. В края на първата година, на 31 декември 1988г, Папа Йоан Павел II каза тези думи: “Благодаря на Бога за мисията, която се развива в Рим, и особено за визитата по семействата. Влизайки в домовете, мисионерите са били посрещани положително, и са откривали дори и в хората, които не участват редовно в църквата многозначителни свидетелства на вяра. Пожелавам тези пасторални връзки с всяко семейство да продължават чрез благославянето на домовете и чрез други уместни инициативи, натрупали вече положителен опит в не малко енории в Рим”

Тези думи казани от Папата по повод на гореописано събитие, са валидни за всяка епархия и всяка енория.

Така пише Въведението на книгата за обреди на благословения на № 434-435: “една от главните задачи за пасторалната дейност (на свещениците) е старанието да посещават християнските семейства... Да вземат присърце това и да стане обичай да посещават всяка година, специално през Пасхално време, семействата които са в техните енории.”

Наистина моментът на благославянето на семействата е една важна точка, която ми дава възможност да ви срещам и да ме посрещате във вашите домове, да седнем и да поговорим, да се опознаем по-добре. Папата говори за “положителен момент” в пасторалната дейност, в сърцето, в първата клетка на общността: семейството. Вярвам, че това е положителен момент за двете страни, за мене и за вас, както и за сестрите, които идват с мене, за да се срещнат с вас.

Тази е вече осмата “обиколка” във вашите семейства и всяка година с радост тръгвам, за да имаме половин час да изживеем заедно с всеки от вас. И също това е месецът, през който

напълнявам доста, благодаря за вашето мило гостоприемство. Моля ви се, и не се обиждайте, ако не навсякъде мога да ям: една чаша вода е предостатъчна! Важно е да имаме време и възможност да се видим спокойно с всички членове на семействата.

Точно благодарение на тази визита голям брой от вас преди години започнаха да посещават църквата. И днес визитата е повод да окуражим някого да се приближи все повече до Исус. Това време (януари и част от февруари) изисква няколко промени в часовете на службите, които много често през седмицата ще бъдат отслужвани сутрин. Също, както вече е практика, онези, които искат благославяне в дома да попълнят листчето, това е важно, за да организираме обиколката по най-добрия начин, без да пропуснем някое семейство. През тези години вие се включихте много добре и за това сме ви благодарни. Знаете също, че предварително ще бъдете информирани за деня и часа, когато ще дойдем, така да бъдат всички членове на семейството въкщи. А именно това е много важно!

Въведението на книгата за обреди на благославяния пише така на № 436: “понеже обреда за годишното благославяне на едно семейство в неговия дом засяга направо самото семейство се изисква присъствието от всички негови членове”.

Но какъв смисъл има благославянето у домовете? Преди всичко “Благословът изразява основно движение на християнската молитва: то е среща на Бога и човека. В него Божият дар и приемането му от човека взаимно се зоват и се сливат. Молитвата на благослова е отговорът на човека за Божиите дарове: тъй като Бог благославя, човешкото сърце може да отговори, благославяйки Този, Който е Изворът на всяко благославяне.” (катехизис на католическа Църква, 2626). Второ: домът на християните е домът на Светия Дух. Онези, които са кръстени, в тях живее Третото Лице на Бога и всяко семейство става една “малка църква”.

Тогава: Мир на този дом и на обитателите му.

Отец Валтер Горра

ЕДИН ЧУДНОВАТ МЛАДЕЖ

Собственикът на една голяма ферма имал нужда от помощник, който да се грижи за оборите и плевника. Както го изисквал обичая, в деня на празника на селото започнал да търси. Забелязал едно момче на 16-17г., което се навъртало между бараките. Било едно високо и слабо момче и не изглеждало много силно.

„Как се казваш, младежо?”

„Иван, господине.”

„Търся някой, който желае да работи в моята ферма. Разбираш ли от земеделска работа?”

„Да, господине, в състояние съм да спя във ветровита нощ.”

Селянинът поклатил глава и си отишъл. В късния следобед отново срещнал Иван и му отправил отново предложението си. Отговорът на Иван бил същия. На селянина му бил необходим помощник, а не младеж, който се хвалел, че може да спи във ветровита нощ. Отново се опитал да потърси, ала не намерил никой, склонен да работи във фермата му. Затова решил да приеме Иван, който му повтарял: „В състояние съм да спя във ветровита нощ.”

„Съгласен съм. Да видим онова, което умееш да вършиш.”

Иван работил във фермата доста седмици. Собственикът бил много зает и не внимавал много за онова, което правел младежа. Една нощ бил събуден от вятъра. Вятърът виел между дърветата, ревял надолу през комините, люлеел прозорците. Селянинът скочил от леглото. Виелицата би могла да разтвори широко вратите на обора, да уплаши конете и кравите, да разпилее сеното и сламата, да причини всякакъв вид беди. Изтичал и почукал на вратата на Иван, но не получил отговор. Почукал още по-силно: „Иване, стани! Ела да ми помогнеш, преди вятърът да унищожи всичко!” Ала Иван продължил да спи. Селянинът нямал време за губене. Втурнал се надолу по стълбите, преминал тичешком хармана и достигнал до фермата,

а там го чакала една хубава изненада. Вратите на оборите били здраво затворени и прозорците били блокирани. Сеното и сламата били покрити по такъв начин, че да не могат да бъдат издухани. Конете се намирали в безопасност и прасетата и кокошките били спокойни. Навън вятърът духал устремено. Вътре във фермата, животните били спокойни и всичко било в безопасност. Внезапно селянинът избухнал в силен смях. Бил разбрал какво искал да каже Иван, когато твърдял, че бил в състояние да спи в една ветровита нощ. Младежът си вършел добре работата всеки ден. Уверявал се, че всичко е на място. Затварял старателно вратите и прозорците и се грижел за добитъка. Подготвял се за виелица всеки ден, затова не се боял от нея.

Ти, успяваш ли да спиш в такава дълга и ветровита нощ, която е твоят живот?

Сестра Терезита

Изповед: - всеки ден преди и след Светата Евхаристия
- **Неделя 16 декември** ще има свещеник цяла сутрин
и през времето на Светата Евхаристия

Неделя 23 декември изложба на пещерите направени от децата
Понеделник 31 декември “очакваме заедно новата година”

Светата Евхаристия през предколедно и коледно време

2 декември 10.00ч първа предколедна неделя

8 декември 11.00ч Непорочно Зачатие на Бл. Дева Мария

9 декември 10.00ч втора предколедна неделя

16 декември 10.00ч трета предколедна неделя

23 декември 10.00ч четвърта предколедна неделя

24 декември 23.00ч Рождество Христово през нощта

25 декември 10.00ч Рождество Христово през деня

30 декември 10.00ч Светото Семейство

31 декември 18.00ч Благодарствена Литургия

1 януари 11.00ч Бл. Дева Мария Богородица

6 януари 10.00ч Богоявление

13 януари 10.00ч Кръщение Господне

“Преди да те образувам в утробата, Аз те познах,
и преди да излезеш из утробата, осветих те:
поставих те пророк за народите” (Иер 1,5)

“Евангелието на живота е в сърцевината на Исусовото послание. Приемано с любов всеки ден от Църквата, то трябва да бъде възвестявано решително и правдиво като добра новина за хората от всички епохи и всички култури.

В зората на спасението, раждането на едно дете бе възвестено като радостна новина: „Благовестя ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци: защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, който е Христос Господ”. (Лука 2,10-11). Без съмнение, раждането на Спасителя освободи тази „голяма радост”, но на Коледа, се разкрива също пълният смисъл на всяко човешко раждане и месианската радост се явява като основа и осъществяване на радостта, която съпътства раждането на всяко дете (вж. Йоан 16,21). Като изразява това, което е в основата на изкупителната му мисия, Исус казва: „Аз. дойдох, за да имат живот и да имат в изобилие.” (Йоан 10,10). В действителност, той иска да говори за „новия” и „вечен” живот, който е единение с Отца, към което всеки, човек е призван чрез благодатта на Сина и действието на Светия Дух. Именно в този „живот” всички страни и моменти на човешкия живот придобиват своето пълно значение”.

С тези думи Папа Йоан Павел Втори започваше в 1995г. своята енциклика *Evangelium Vitae* (Евангелието на живота) за стойността и неприкосновеността на човешкия живот.

Човешкото същество е сигурно най-чудесно чудо от цялата вселена. В него, и само в него, се палят тайнствено съвест, изразителност, морален опит, носталгия, трагедии и всеотдайност за любов, които правят от него най-великодушна част на сътворението.

Можем да кажем без съмнение, че всеки от нас е първото между седемте чудеса на света, най-хубавото!

Биологично сме ансамбъл от 10.000 трилиона клетки! които са свързани в невероятна и съвършена хармония. Всяка клетка

познава дейността, която трябва да свърши в сътрудничество с другите. Средното време на живота на клетките е около един месец. Само сто милиарда клетки на мозъка са “с нас” за целия ни живот: но жалко, всеки ден около 500 умират без да оставят “наследници”!

Това умирање и раждане на нашите клетки на нашето тяло прави така, че на всеки 7-9 години ние материално сме един нов човек, изцяло променен: обаче всеки от нас е един и същ.

Сигурно вече някой от вас се пита защо отец Валтер пише тази интересна статия, която не е свързана с християнска тема.

Освен че не съществува тема, която не е свързана с вярата, но Имайте още малко търпение и се надявам, че ще ви го обясня.

Искам да спра вашето внимание върху това развитие, което видимо и невидимо нашето тяло постоянно има. Можем да кажем, че всеки ден ние сме различни от вчера. И никой не може да възрази на това твърдение. В това развитие, както вече казахме, всяка клетка е “програмирана”, за да действа в това чудесно събитие, което ние наричаме живота на една личност (и не в една маса, един куп клетки!). Ето центъра и въпроса на моята статия: кога от една маса клетки се превърнахме тогава в една личност? Видяхме, много на бързо, че има постоянно това развитие и това е станало от момента, когато един сперматозоид се е срещнал с една яйцеклетка: моментът на зачатието! И вече в тази нова клетка, която има в себе си нова и единствена “програма” ние съществуваме като личност. Това чудо, учредено от една сама клетка, е едно чудо, което превишава нашите способности за разбиране, като един звук прекалено много висок, за да бъде чул. Никой не може да обясни как от една микроскопична клетка се размножават милиарди клетки еднакви с първата, но всяка с една програма различна за различните тъкани (мускули, кости, мозък, уши, очи...). И никой не може да обясни как всички тези милиарди клетки работят еднородно една за друга, за свършената реализация на плана, който е вписан във всяка от тях.

Това е необяснимо, това е чудесно и това сме били и ние ! Това е животът, това е човешкото същество!

В това чудесно развитие речникът взема участие: ембрион, зародиш, новороден, дете, юноша, младеж, възрастен, стар... покойник... и във всичките тези думи се говори за една и съща личност... Обаче...

Ето какво цитира законът за лицата и семейството в бр.81 на ДВ от 6 октомври 2000 г., в Чл.1.: “Всяко лице от момента на раждането си придобива способността да бъде носител на права и задължения”. И така е записано в Правото на множество държави. А за ембриона? За зародиша ? Права няма!

Обаче...

“Ето най-употребяваните аргументи, приспиващи съвестта:

- *Ембрионът не е човек, а парче месо;*
- *Плодът е част от тялото на майката и тя има пълното юридическо и морално право да се разпорежда с тялото си, както намери за добре;*
- *Абортът е операция като всички други;*
- *Абортът е даже морален и хуманен, защото земята е пренаселена, замърсена, светът е ужасен, животът тежък.*

Само че и вярващи, и невярващи би трябвало да знаят, че макар и зависимо от тялото на майката, ембрионът е различно от нея същество със свои индивидуални характеристики, уникално и неповторимо. Това, че през целия си живот човек е зависим в съществуването си от другите, не им дава право да го убият, нали?” (от сайта на Православната Църква: www.pravoslavieto.com/books/abortion/index.htm#gen5).

Обаче...

Всяка година се правят 46 милиона аборти, т.е. 126.000 всеки ден, т.е. 5250 всеки час, 87 всяка минута, повече от 1 аборт всяка секунда!

Не зная колко можете да четете бързо и не зная през времето на вашето четене колко деца вече свършиха живота си още преди да видят очите на майка си, заради аборта!

Не вярвам и не мисля, че майките са единствено виновни в този геноцид, и може би те са първите жертви на една култура, която произвежда смърт. Ние не можем да спрем лесно тази машина, която кара бързо, без да гледа дали по пътя има хора, но можем

поне да не се присъединим към този лош шофьор.

Но не можем също да си затворим очите и сърцето. Това са толкова важни теми, защото са свързани с живота, че трябва да ги разгледаме в дълбочина и да търсим истината, а не лъжата.

Тогавя трябва да наречем нещата с имената им, а не по заобиколен начин с думи, които показват нещо друго!

Защо никой не обясни ясно на хората, че почти всички противозачатъчни средства са абортивни, т.е. действат над ембриона, ако жената забременее?

Защо се говори за осеменяване ин витро като нещо положително без да се обяснява, че около десет ембриона трябва да се жертват в процеса на тази практика?

Питам се, каква ли фабрика за пари съществува зад тези жертви?

Искам да приключа тази статия с думите на Папа Йоан Павел II “Евангелието на живота е за цялото общество. Да се действа в полза на живота означава да се допринася за обновяването на обществото чрез осъществяването на общото благо. Наистина невъзможно е общото благо да се осъществи без да се признае и защити правото на живот, върху чиято база се развиват всички други неприсвоими права на човешкото същество. И едно общество не може да има солидна основа, въпреки заявените от негова страна стойности като достойнството на личността, справедливостта и мира, ако коренно си противоречи, приемайки и толерирайки най-различни форми на презрение или на посегателство върху човешкия живот, особено, когато той е слаб или отчужден. Единствено почитането на живота може да осигури и да гарантира най-ценните и най-необходимите блага на обществото, каквито са демокрацията и мира. Всъщност „не може да има истинска демокрация, ако не се признава достойнството на всеки човек и ако не се уважават правата му. Не може да има истински мир, ако животът не се защитава и подкрепя, както припомняше Павел VI: “Всяко престъпление срещу живота е посегателство срещу мира, особено, ако нарушава обществените нрави (...). Докато там, където човешките права са публично признати и защитени,

мирът се превръща в радостна и истинска атмосфера на обществения живот”. “Народът на живота” е щастлив, че може да сподели с толкова много човеци своите задължения; и така ще става все по-многоброен “народът за живота” и новата култура на любовта и на солидарността ще може да се развива за истинското благо на цялото общество.” (от енциклика *Evangelium Vitae* -Евангелието на живота - 101).

Отец Валтер Горра

1 месец и 2 седмици

2 месеца

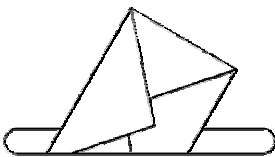

2 месеца и 3 седмици

3 месеца

**СНИМКИ ОТ АЛБУМА НА ВСЕКИ ОТ НАС
В УТРОБАТА НА МАЙКА СИ.**

ПИСМО ОТ ЕДНО НИКОГА НЕ РОДЕНО ДЕТЕ

Позволи ми да видя светлината,
Позволи ми да се възхищавам на небето,
слънцето, луната, звездите, дърветата,
цветята, морето.

Не угасяй живота, който Бог ми е дал. Плод
от Неговата вечна любов, кръв от твоята
кръв, гореща искра от един по-голям огън,
който гори в твоята утроба.

Не премахвай едно чедо на твоето семейство, на Църквата, на
Родината, на цялото общество. Дали ще бъде гений, светец,
герой? Какъвто и да съм ще бъде твоето дете завинаги. Моля ти
се, позволи ми да те виждам, позволи ми да милвам лицето ти с
моите мънички ръчички, деликатни като пера, позволи ми да
зарадвам твоя дом с моите радостни викове. Над него и над

тебе ще слязат многобройни
благодати от Господа.

Послушай ме, моля ти се: най-
вече не ми запушвай устата. Не
ми забранявай да крещя заедно с
другите деца от целия свят,
които играят под слънцето:
“Мамо!... Мамо!...”

Милиони и милиони деца на своята майка